



Fredament programat, prescrit, com una recepta de laxants: 92 al febrer de 2009 i 225 més al febrer de 2010. Títol de tesi: «Assalariats, diarrea del capitalisme». Treballadors com deixalles, com cases del Cabanyal. Més de tres-cents en un any. Ací el comunicat. Res no fa pensar que la Generalitat Valenciana demostre ara la poca vergonya que no ha demostrat mai i s'hi opose al nou ERO —el segon en un any— del 25% de la plantilla de Marie Claire S.A., l'empresa fabricant de calces, calcetins, llenceria i roba interior i de bany, propietària de marques com Kler, Onne i Cherie. De fet, en coneixeu cap, vosaltres, d'ERO denegat per l'administració valenciana? Si és així, digueu-me quin, perquè Camps té el costum d'aprovar i legalitzar totes i cadascuna de les deposicions del mercat laboral a la velocitat d'un Fórmula 1 si les empreses li presenten els documents propiciatoris de l'excreció: en diuen *autoritat laboral*. El paper és molt sofrit, no cal dir-ho, i al Molt Deshonrat se li'n foten dos com dos-cents; sap que molts valencians s'han resignat a bramar que l'atur és cosa de ZP. En aquest moment de la crisi, en aquestes fondàries de la dejecció, ja no és cap novetat la irresponsabilitat i l'avarícia d'amos com els de la Marie Claire. Sorprèn més que, un any després!, els periodistes vinguen ara a contar-nos —que els amos els han contat, alerta— que finalment van rebutjar l'aval públic de dos milions d'euros signat, a tabal i dolçaina, al Palau de les Aules de Castelló, amb la Generalitat Valenciana i la diputació providencial de Carlos Fabra, cinc dies abans de les eleccions europees. A Salm en vaig parlar. Insistisc: amb motiu d'un nou ERO massiu, els propietaris de la tèxtil vilafranquina ens conten ara, un any després, que no van rebre cap aval, com si això els poguera eximir dels seus acomiadaments. Animalets! Si finalment van obtenir, com afirmen, aquests milions via crèdit regular, bancari, per a poder tancar així aquell famós pla financer de viabilitat, aleshores quina mena de viabilitat és ara aquesta de seguir sense pagar els treballadors i d'acomiar-ne, a la primera de canvi, 225 més? No perd de vista la innegable crisi del tèxtil, però tampoc els enganys i les sospites: 1) Que gràcies, en bona part, a la propaganda de l'aval, el PP recuperà vots per a les eleccions europees a les comarques castellonenques del nord. L'aval hauria evitat la tisorada? De veritat que no el van rebre? 2) Que tots els treballadors que ara volen acomiadar «per causes econòmiques» (20 dies d'indemnització per any treballat), podran ser recontractats, ben a la baixa, després de la reforma laboral. 3) On són els diners dels crèdits? I els

del Servef? 4) UGT farà el que ha fet fins ara: negociar. I muts i a la gàbia. *Stop carreres, stop comiats:*

[Javascript required to view Flash movie, please turn it on and refresh this page]

Button

Button

«Els expulsats», de [Marc Granell](#), musicat per [Mi Sostingut](#)